

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 12 Δεκεμβρίου 1949 (Π.Ο.Η.)
"Ετος β'. Αριθ. 76—Τιμή Φύλλου Δραχ. 500

Γραφεία: 'Οδός Χαλκοκονδύλη 7—'Αθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

'Ο 'Επίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

'Εξάμηνος δραχ. 7.000—'Ετησία δραχ. 12.000

'Εξωτερικοῦ: 'Εξάμ. δολ. 2.50—'Ετησία δολ. 5

“ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΩΜΕΝ ΛΟΙΠΟΝ,,

'Ο 'Ιερὸς ὕμνωδὸς ἐν ἱερᾷ ἐξάρσει εὐρισκόμενος προτρέπει τοὺς πιστοὺς νὰ ἀναζητήσουν τὸ μέρος, ἐν ᾧ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου ἐγεννήθη. «Δεῦτε ἴδωμεν πιστοὶ ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός». Οὕτω ἀρχίζει ὁ ὡραιότατος Χριστιανικὸς αὐτὸς ὕμνος. 'Αναμένοντες καὶ ἡμεῖς νὰ ἀκούσωμεν τοὺς γλυκοφθόγγους κῶδωνας τῶν 'Εκκλησιῶν νὰ μεταδίδουν, διὰ μέσου τοῦ νυκτερινοῦ σκότους, τὰ μηνύματα τοῦ Μεγάλου γεγονότος, ᾧ ἀποδεχθόμε τὴν πρότασιν τοῦ ἱεροῦ ὕμνωδου καὶ ᾧ ἀναζητήσωμεν τὸν τόπον τῆς Θείας Γεννήσεως,

Μία ἀφανὴς πολίχνη, ἡ Βηθλεέμ, ἡ ἐπιγίαιος πατρίς τοῦ Προσφίλου Τέκνου ὅλων τῶν Πατρῶν τῆς γῆς· ἕνα πενιχρὸν σπήλαιον, ὁ τόπος «ἐν ᾧ ἀνεκλίθη ὁ 'Αχώρητος». Οἱ ἀγραυλοῦντες ποιμένες, οἱ πρῶτοι τιμητικοὶ παραστάται τοῦ Οὐρανίου Βασιλέως. Ἰδοὺ τὸ περιβάλλον τῆς Θείας Γεννήσεως. Ἰδοὺ ὁ προορισμὸς τοῦ νοσταλγικοῦ ταξειδίου, εἰς ᾧ μᾶς προτρέπει ὁ ἱερὸς ὕμνωδὸς λέγων: «Δεῦτε ἴδωμεν πιστοὶ ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός».

'Η ἀπλὴ ὁμῶς αὐτὴ ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις τοῦ Μεγάλου γεγονότος, εἶναι μόνον τὸ φαινόμενον ἑνὸς ἀπροσμετρήτου βάθους. Τοῦ ἀπροσμετρήτου αὐτοῦ βάθους δημιουργὸς εἶναι ἡ πανσοφία τοῦ Θεοῦ, ὅρια δὲ δι' ὧν προσδιορίζεται τὸ ἀπροσμέτρητον αὐτὸ βάθος εἶναι ἡ 'Αγάπη καὶ ἡ Ταπείνωσις.

'Η Πανσοφία τοῦ Θεοῦ, ἡ ἐκλέγουσα τὰ δι' ἀρίστους σκοποὺς ἄριστα μέσα, ἐξέλεξε διὰ τὸ ἔργον τῆς Σωτηρίας τοῦ 'Ανθρώπου, συνθήκας καὶ περιστάσεις, θαυμαστὰς καὶ ὑπερόχους καθ' ἑαυτάς, ἀλλὰ καὶ πρὸ παντὸς διδασκούσας διὰ τοῦ ἐπιβλητικοῦ τῶν Μεγαλείου.

Θεὸς—ἄνθρωπος· Οὐρανός—σπήλαιον· Ποιμένες—ἄγγελοι· μεγαλεῖον—ἀφάνεια· σκότος

—φῶς· ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀντιθέσεις τὰς ὁποίας συνήνωσε ὁ τεχθεὶς Σωτὴρ, εἰς ἕνα ἀρμονικὸν σύμπλεγμα. Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σύμπλεγμα τῶν ἀρμονικῶς συνενωθέντων ἀντιθέτων στοιχείων, ἀποτελεῖ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἀπροσμετρήτου βάθους τοῦ Μεγάλου Γεγονότος· ὅρια δὲ τούτου ἡ 'Αγάπη καὶ ἡ Ταπείνωσις. 'Η 'Αγάπη ἔκανε τὸν Θεὸν ἄνθρωπον καὶ ἡ Ταπείνωσις τὸν παρουσίασε εἰς τὸ ἀφανὲς σπήλαιον. 'Η ἀγάπη ἐξυμνεῖται ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους· καὶ ἡ ταπείνωσις συνάπτει τὰς ἀγγελικὰς ὁδὰς μετὰ τοὺς ἥχους τῆς ποιμενικῆς φλογέρας. "Ὅλα δὲ αὐτὰ συμβαίνουν ἐξ αἰτίας τοῦ τεχθέντος καὶ εἰς τὸ περιβάλλον τοῦ τεχθέντος.

'Ιδοὺ λοιπὸν τώρα καὶ ἡ διδάσκουσα σκοπιμότης τῶν συνθηκῶν καὶ τῶν περιστάσεων τοῦ Μεγάλου γεγονότος. 'Αγάπη, ἰδανικὸν ἀπωλεσθὲν εἰς τὸν ὠκεανὸν τοῦ μίσους καὶ τῶν παντοίων ἀντιθέσεων. Ταπείνωσις θεᾶ, συντριβεῖσα ἀπὸ τὸν σκελετώδη καὶ ζηλότυπον ἐγωισμόν. 'Η ἀπώλεια ὁμῶς τῶν δύο αὐτῶν ἰδανικῶν, μετέβαλε τὰς ἀνθρωπίνους κοινωνίας εἰς ἀγέλην ἀλληλοσφαζομένων ζώων.

'Αλλὰ ᾧ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν προσφιλεῖς ὕμνωδόν. Οὗτος ὕμναι ἡδυμόλπως ἐν συνεχείᾳ: «ἀκολουθήσωμεν λοιπὸν». Θαυμασία προτροπὴ!

Χριστιανέ,

Καλεῖσαι μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὅταν θά ἡχήσουν καὶ οἱ κῶδωνες τῆς γραφικῆς Βηθλεέμ, νὰ ἐορτάσῃς τὸ μεγάλο αὐτὸ γεγονός. "Εχεις ὁμῶς ἐτοιμασθῇ ἀναλόγως; Ἰσως μάλιστα ἀπεφάσεις νὰ φιλοξενήσῃς τὸν τεχθέντα εἰς τὸν οἶκόν τῆς ψυχῆς σου. Τὸν ἔχεις εὐπρέψει σχετικῶς; Συγκεκριμένως βασιλεύει ἡ ἀγάπη εἰς τὰς σκέψεις σου; διακρίνει ἡ ταπείνωσις τὰς ἐνεργείας σου; 'Εὰν ναί, τότε νὰ προσέλθῃς ἀφόβως. 'Εὰν ὅχι τότε νὰ ἐτοιμασθῇς πρεπόν-

Ἀπὸ τὴν κείμενον τῶν
Ὁργανώσεων τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ.

«ΤΑΒΙΘΑ»

Ὅταν ἐμπνέῃ ἡ ἀγάπη

Τὸ μεγαλεῖον τοῦ Χριστιανισμοῦ εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀπλότητά του· καὶ ἡ οὐσία του εἶναι ἡ ἀγάπη. Τὴν ὑπερτάτην αὐτὴν ἀλήθειαν κατανοήσας ὁ βαθὺς ἐρμηνευτὴς τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος, Ἀπόστολος Παῦλος γράφει εἰς τὸν Τίτον «πιστὸς ὁ λόγος καὶ περὶ τούτων βούλομαι σε διαβεβαίουσθαι, ἵνα φροντίῳσιν καλῶν ἔργων προϊστασθαι οἱ πεπιστευκότες τῷ Θεῷ· ταῦτα ἐστὶν καλὰ καὶ ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις· μωρὰς δὲ ζητήσεις καὶ γενεαλογίας καὶ ἔριν καὶ μάχας νομικὰς περιίστασο· εἰσὶν γὰρ ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοι» (Τίτον Γ 8—10). Δυστυχῶς ὁ μὲν ἡ ἀπλότης τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐξηφανίσθη μέσα εἰς τὸν ὠκεανὸν τῶν λόγων, τῶν ρητορικῶν σχημάτων τῶν πομπωδῶν συγγραμμάτων· ἡ δὲ ἀγάπη, τὸ εὐδέστατον αὐτὸ ἄνθος τῆς χριστιανικῆς πίστεως κατεξηράνθη ἀπὸ τὴν παγερὰν πνοὴν ἐνὸς ἀνέμου ἀδιαφορίας ἐνὸς πατριαριστικοῦ πνεύματος, ποὺ προ-

τῶς. Πρόσεξε· τὰ Χριστούγεννα δὲν εἶναι μόνον μίᾳ ἐπέτειος· πρὸ παντὸς εἶναι μίᾳ κλήσις πνευματικῆς ἐξάρσεως καὶ ἀπαρχῆς· διὰ μίαν ἐν Χριστῷ ζωὴν «Ἀκολουθήσωμεν λοιπόν» Τι πρᾶγμα ὅμως; Τὴν ἀγάπην τοῦ τεχθέντος καὶ τὴν ταπεινώσιν τῆς Βηθλεέμ. Τὸ πνευματικὸν μεγαλεῖον τοῦ γεννηθέντος καὶ τὴν ἀπλότητα τῆς Φάτνης.

Πρόσεχε Χριστιανέ,

Ἡ ζωὴ σου καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς παρηγύρεως καὶ κατὰ τὸ ὑπόλοιπον διάστημα, ἅς ἀναδίδει τὸ ἄρωμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ταπεινώσεως.

Ἡ ἀγάπη ἅς σε παρακινήσει νὰ σκεφθῇς καὶ τὸν πονεμένο σου ἀδελφό, τὴν χήρα, τὸ ὀρφανό· ἡ δὲ ταπεινώσις ἅς σε ὀδηγήσει εἰς τὸ πτωχὸν κατάλυμά των.

Ἡ ἀγάπη ἅς σοῦ ὑποδείξει τὴν ἰδέαν τῆς θουσίας χάριν τοῦ πλησίον· ἡ δὲ ἀπλότης ἅς ἐπιφέρει τὸν περιορισμὸν εἰς ὅ,τι τὸ περιττόν. Διὰ τὴν χριστιανὴν γυναῖκα τὰ διπλὰ φουστάνια, τὰ διπλὰ ὑποδήματα, ἡ ματαιόδοξος φιλαρέσκεια ἅς θεωρεῖται ἐφάμαρτος πολυτέλεια, ἡ δὲ οἰκονομία ἐκ τοῦ περιορισμοῦ των, ἅς ἀποτελέσει κεφάλαιον ἀγάπης.

Διὰ τὸν χριστιανὸν ἄνδρα, ἡ οἰνοποσία, ἡ νικολίτη, ἡ χαρτοπαιξία, ἡ ἐξωοικογενειακὴ διασκέδασις ἅς χαρακτηρισθοῦν ἐγκλήματα θανάσιμα καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν κέρδος ἅς ἀνακουφίσει τὸν πάσχοντα.

«Δεῦτε ἴδωμεν πιστοὶ ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός» καὶ ἀφοῦ ἴδωμεν ποῦ ἐγεννήθη «ἅς ἀκολουθήσωμεν ἔνθα ὀδεύει ὁ λαμπρὸς ἀστὴρ τοῦ παραδείγματος Του. Διότι μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὁ ἔορτασμός τῶν Χριστουγέννων θὰ ἀποτελέσῃ τὴν ἀφετηρίαν μιᾶς ἀνωτέρας κατὰ Χριστὸν πνευματικῆς ζωῆς.

ἦλθε ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμὸν καὶ τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην τῶν ἄνευ Χριστοῦ χριστιανῶν.

Θὰ ἔπρεπε νὰ ἀντηχήσῃ Ἱερειάς, θρηνωδεστέ· ῥα ἐκείνης τοῦ Μεγάλου Προφήτου, θρηνωδούσης θρηνωδῶς τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀκαρπίας αὐτῆς, ἢ τις αὐτόχρημα ἀποδεικνύει τὴν ἐλείψιν δυναμογενοῦς καὶ ἀγαθοεργοῦ πίστεως. Ἀλλὰ ἐξαίφνης τὸ νοσταλγικὸν βλέμμα τῆς εὐσεβοῦς ψυχῆς συναντᾷ τὸ ἔργον καὶ τὴν δρᾶσιν τῆς ἀγαθοεργοῦ ἀδελφότητος «ἡ Ταβιθά». Καὶ μόνον τὸ ὄνομα συναρπάζει. Ταβιθά τὸ πρόσωπον τῆς ἀγάπης, ἡ ζηλωτρία νεάνις τῆς Ἰόππης, τὴν ὁποίαν ὁ χρόνος ἀνέδειξε σύμβολον καὶ Ἰδέαν. Ταβιθά ἡ ἀφανὴς συνεργάτις τῶν Ἀποστόλων, ἡ ἐναγκαλισθεῖσα φιλοστόργως τὰ ὀρφανὰ καὶ ἀπροστάτευτα τῆς κοινωνίας μέλη. Ταβιθά, ἡ ἐκμηδενίσασα τὴν δύναμιν τοῦ θανάτου διὰ τῆς ὑπεροχῆς τῆς ἀγάπης. Πόσον ἐπιτυχὴς ὑπῆρξε ἡ ὀνομασία τοῦ ἀγαθοεργοῦ Συλλόγου τοῦ Πειραιῶς! Ἀλλὰ καὶ πόσον τιμᾷ τὴν φερώνυμον νεάνίδα τῆς Ἰόππης τὸ ἔργον καὶ ἡ δρᾶσις τοῦ Συλλόγου αὐτοῦ!

Ἀποτελούμενος ὁ Σύλλογος αὐτὸς ἀπὸ εὐσεβεῖς καὶ ἐναρέτους νεάνιδας καὶ κυρίας, σκοπὸν ἔχει τὸν πνευματικὸν καταρτισμὸν τῶν μελῶν του καὶ τὴν ἡθικὴν καὶ ὕλικήν ἀνακούφισιν τῆς κοινωνίας. Οὕτω εἰς ἓνα οἰκογενειακὸν περιβάλλον συγκεντρῶνται ἐκείστην Πέμπτην τὰ μέλη, εἰς τὸ οἶκον τοῦ Ὁρφάνοτροφείου Πειραιῶς, προσωρινῶς, διὰ τὸ ἔργον τῆς πνευματικῆς οἰκοδομῆς. Ἡ μελέτη τῆς Ἀγ. Γραφῆς, ἡ ἀνταλλαγὴ σκέψεων, ἡ εὐκαιρία ἀμοιβαίας καὶ εἰλικρινοῦς ἐξομολογήσεως, ἐξασφαλίζουν εἰς τὰς συμμετεχούσας τροφὴν πλουσίαν καὶ ἐμβάλλουν εἰς τὸν ψυχικὸν τῶν ὁργανισμὸν δύναμιν ἰσχυράν. Ἡ ὅλη ἐργασία ἐξευγενίζει τὴν ψυχὴν, διὰ τοῦ χριστιανικοῦ αὐτοῦ κοινωνισμοῦ καὶ ἐκμηδενίζει τὴν δρᾶσιν τοῦ δηλητηρίου τοῦ ἐγωϊσμοῦ. Ἐνας σκοπὸς τῶν συναντήσεων αὐτῶν τῆς Πέμπτης εἶναι καὶ ἡ μόρφωσις ἐπισκεπτιῶν ἀδελφῶν. Ἀληθῶς ἡ γυναικεία ψυχὴ εἶναι ἰδιαιτέρως ἐπιδεικτικὴ διὰ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἔργου τῆς ἀγάπης. Ἡ ἐπίσκεψις ἐνὸς ἀσθενοῦς, μιᾶς πασχούσης οἰκογενείας, ἡ προσέγγισις μιᾶς τετραυματισμένης ἠθικῶς νεανικῆς ψυχῆς, εἶνε πάντοτε ἔργα τῆς γυναικείας στοργῆς, ἡ ὁποία κατευθυνομένη ἀπὸ τὴν ἐμφυτον εὐστοργίαν δύναται νὰ θαυματουργήσῃ. Ποῖος ὅμως θὰ ἠδύνατο νὰ ἀξιοποιήσῃ τὸ εὐγενὲς αὐτὸ ὕλικόν! Οὐδεμία μέχρι σήμερον ἐργασία ἐγένετο. Ἦδη τὸ ἐπιβεβλημένον αὐτὸ ἔργον ἀναλαμβάνει ὑπὸ τοὺς πλέον ἀρίστους οἰωνοὺς ἡ ἀδελφότης «Ταβιθά».

Ἐκτὸς τῶν συναντήσεων τῆς Πέμπτης, ἐκάστην Κυριακὴν λαμβάνει χώραν εἰς τὸν αὐτὸν χώρον καὶ ἀνώτερον ἀπολογητικὸν φροντιστήριον, δι' οὗ τὰ μέλη κατὰ τρόπον μεθοδικὸν καὶ ἐκλαϊκευτικὸν ἐξοπλίζονται μὲ τὰς ἀπαραιτήτους ἐκείνας ἀρχάς, δι' ὧν καὶ τὴν ἰδικὴν τῶν πίστιν θὰ ἐνισχύσωσιν, καὶ θὰ δυνηθῶσιν νὰ δώσωσιν λόγον «παντὶ τῷ αἰτούντι».

Καὶ ταῦτα ἄνευ πομπῆς καὶ ἐπιδείξεως.

Εὐλογημένον τὸ ἔργον τῆς «Ταβιθά». Ὡς μία διαρκὴς πνευματικὴ ἀνοιξὶς συνεγείρει ὅλας τὰς εὐ-

γενεῖς ψυχάς, αἱ ὁποῖαι νοσταλοῦν μίαν κοινωνίαν ἀγάπης.

Τὸ ὑπέροχον αὐτὸ ἔργον συνήντησε πολλὰς ἀντιδράσεις. Δὲν ἔλειψαν οἱ θεωρήσαντες τοῦτο ἄσκοπον. Δὲν ἔλειψαν οἱ χαρακτηρίσαντες αὐτὸ ἐπιζημιον διὰ τὸν Ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας. Δὲν ἔλειψαν οἱ συκοφάνται τῆς εὐγενοῦς αὐτῆς προσπαθείας, οἵτινες εἰς συνέδρια ἢ εἰς ἰδιωτικὰ συζητήσεις κατεφέρθησαν κατὰ τρόπον βίαιον καὶ ἀνάγωγον ἐναντίον τοῦ ἐμπνευστοῦ.

Ἄλλοι ἐξ αὐτῶν ὑπῆρξαν θύματα τῆς ἀγνοσίας των, ἄλλοι ὑπῆρξαν ἐσκεμμένοι συκοφάνται. Ὅλων ὅμως αἱ φωναὶ κατεπνίγησαν. Ἡδὴ ἡ «Ταβιθά» ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, δημιουργεῖ Νοσοκομειακὸν σταθμὸν διὰ τοὺς ἐγκαταλελειμένους καὶ ἀνιάτως πάσχοντας ἀσθενεῖς ὡς καὶ διὰ τὴν παροχὴν τῶν πρώτων βοηθειῶν εἰς ἅπορα μέλη. ἤρχισε τὴν οἰκοδομὴν, ἀθορύβως καὶ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἀφανοῦς Χριστιανικῆς ἐργασίας, εὐρυχώρου αἰθούσης διὰ τὰς πνευματικὰς ἀνάγκας τῶν μελῶν της, ἥτοι διὰ συγκεντρώσεις, κηρύγματα καὶ ἀναγνωστήρια.

Αἱ δυσκολίαι τὰς ὁποίας συναντᾷ εἶναι ἀφάνταστοι ἢ μεγίστη δὲ πασὼν, ἢ ἔλλειψις κατανοήσεως ἐκ μέρους τῶν ὁμοφρόνων ἀδελφῶν. Εἰς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοὺς φαίνεται ἐπεσκιάσθη ἡ ἐννοια τῆς ἀγάπης καὶ ἐπεκράτησε τὸ χάος καὶ ἡ ἀοριστία.

Πάντως αὐτὸς οὗτος ὁ Παῦλος, ὁ ὑπὲρ πάντα ἄλλον κοπιάσας διὰ τὴν ἐδραίωσιν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως βοᾷ στεντορεῖα τῇ φωνῇ «Μανθανέτωσαν καὶ οἱ ἡμέτεροι καλὸν ἔργον προΐστασθαι, εἰς τὰς ἀναγκαῖας χρεῖας, ἵνα μὴ ὦσιν ἄκαρποι».

Ἄς εὐρεθῇ λοιπὸν κανεῖς νὰ ἀντιρροῦσῃ τὸν Μέγιστον Αὐτὸν Ἀπόστολον. Οἰαδήποτε ἄλλη πίστις διαφόρως πιστευομένη καὶ πολυλόγως ἐκφραζομένη δὲν δημιουργεῖ ἀναγεγεννημένους χριστιανούς, ἀλλὰ σχολαστικὰ φοιτητάρια τῆς φιλολογίας φιλοπαιγμόνως λογοπαίζοντα καὶ ἰσχυρογνωμώνως φλυαροῦντα.

Ἡμεῖς, οἱ τὴν ἀγαθὴν μερίδα τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως ἐξελέξαντες, θὰ θεωρῶμεν τὴν «Ταβιθά» Πολικὸν ἀστέρα εἰς τὴν σύγχρονον χριστιανικὴν κίνησιν, ἥτις ὁμοῦ μετὰ τὴν Ἐνωσιν τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, τὴν Ἐνωσιν Νέων Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, καὶ τὰς ἄλλας θρησκευτικὰς Ὁργανώσεις τῆς παρατάξεως μας, καταυγάζουν καὶ καταφαιδρύνουν τὰς φιλευσεβεῖς ψυχάς, τὰς εὐρισκούσας εἰς τὸν χριστιανισμὸν ὅχι μόνον σύστημα ἀρχῶν ὑπέροχον, ἀλλὰ καὶ τρόπον ζωῆς ἀριστον.

«Φίλος καὶ θαυμαστής τῶν θρησκευτικῶν Ὁργανώσεων τῆς Ἐκκλησίας Γ. Ο. Χ.

ΑΝΑΒΟΛΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΩΝ

Λόγω πληθώρας ὕλης ἀναβάλλονται διὰ τὸ ἐπόμενον φύλλον: 1) Τὸ διήγημά μας «Παλαῖα Εἰκόν». 2) Τὰ «ἡμερολογιακὰ» ἀρχιμ. Χρυσόστομ. Νασλίμη.

Ἀρχ. Χρυσόστομον Νασλίμη

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΗΝ κ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

«Ἐτοιμοὶ ἀεὶ εἰς ἀπολογία»
(Ἀπ. Πέτρος)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὴν πρὸς ἀλλήλους ἐξομολόγησιν κατὰ «ψυχολογικὴν» ἀνάγκην, πρὸς παρηγορίαν, ἢ καθοδήγησιν ἢ ψυχικὴν ἀνακούφισιν, δὲν ἀποκλείει, κατὰ τὸ «Ἐξομολογεῖσθε ἀλλήλοις τὰ παραπτώματα καὶ εὐγεσθε ὑπὲρ ἀλλήλων, ὅπως ἰαθῆτε» (Ἰακώβ Ε' 16) Ἀλλὰ μίαν τοιαύτην ἐξομολόγησιν δύναται τις νὰ κάμῃ οὐχὶ καθ' ὑποχρέωσιν ἀλλὰ κατὰ βούλησιν εἰς οἰονδήποτε πρόσωπον τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς ἐκτιμῆσεώς του. Ὁμολογεῖ δέ, ὅτι εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν αἱ ἐξομολογήσεις ἐγίνοντο δημοσίᾳ ἐπ' Ἐκκλησίας εἰς ἐπήκοον πάντων, καὶ ὅτι ἡ τοιαύτη συνήθεια διὰ τοῦ χρόνου ἔπαυσε, διότι ἡ ἀποκάλυψις καὶ ἡ ἀφήγησις ἁμαρτιῶν ἢ πεπαρησιασμένη καὶ εἰς ἐπήκοον τῆς Ἐκκλησίας γενομένη ἐδημιούργει σκάνδαλα καὶ ἐμόλυνε παρθενικὰς ἀκοὰς καὶ λογισμοὺς πολλῶν ἀσθηρῶν. Ἡμεῖς θὰ παραιτούμεθα πάσης μετὰ τοῦ ὡς ἄνω συγγραφῆς συζητήσεως ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς «Μυστηριακῆς πράξεως» ἐπὶ τῆς Ἐξομολογήσεως, ἐφ' ὅσον οἱ Προτεστάνται οὔτε Μυστήρια, οὔτε Ἱερωσύνην λειτουργὸν τῶν Μυστηρίων ἀναγνωρίζουσιν, οὔτε Ἀποστολικὴν διαδοχὴν παραδέχονται. Πρόκειται περὶ αἰρετικῶν, οἱ ὁποῖοι περὶ Ἐκκλησίας, θείας χάριτος, δικαιοσύνης καὶ λοιπῆς Ὁρθοδόξου ὁμολογίας ζητημάτων, ἔχουν ἀσυμβιβάστους ἐξ ὁλοκλήρου πεποιθήσεις. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ κ. Μεταλληνὸς προκειμένου νὰ στηρίξῃ τὰς πλάνας του ἐπικαλεῖται καὶ μαρτυρίας τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας τῶν 4 πρώτων αἰώνων μέχρι καὶ τοῦ Χρυσόστομου, ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων δίδομεν τὴν ἐξῆς σύντομον ἀπάντησιν.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὅλοι οἱ μέχρι τοῦ 4ου αἰῶνος Πατέρες ὁμιλοῦντες περὶ μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως ἀναφέρουσι τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν εἰς αὐτὸν τὸν φιλόανθρωπον καὶ φιλεύσπλαχνον Θεόν, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπευθυνόμενος πᾶς ἁμαρτωλὸς λαμβάνει τὴν δικαίωσιν. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Πατέρες δὲν ἀναφέρουσιν ὡς ἐπιβεβλημένην ἰδίαν Μυστηριακὴν Πράξιν ὑπὸ ἱερέως τελουμένην, μὴ τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι οἱ μετανοοῦντες ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μεσολαβήσεως ἁμαρτάνοντες ἐλάμβανον ἄφεσιν παρὰ Θεοῦ; Τὸ πρᾶγμα ὡς γνωστὸν καὶ ἐν χρήσει καθημερινῇ τελούμενον, οὐδεμία ἀνάγκη ὑπῆρχεν, ἵνα ἰδίαν περὶ αὐτοῦ μνησίαν ποιήσωσιν οἱ Πατέρες. Διότι σχεδὸν ἅπασαι αἱ Ἐκκλησιαστικαὶ συνάξεις, καὶ ἅπασαι αἱ πρὸς Θεὸν ἀναπεμπόμεναι προσευχαὶ καὶ προσφοραὶ, ὡς μαρτυροῦσι αἱ ἀρχαῖαι λειτουργίαι, ὑπὲρ ἀφέσεως ἁμαρτιῶν κυρίως ἀπέβλεπον. Οἱ Ἐπίσκοποι καὶ οἱ Πρεσβύτεροι, ὡς μεσῖται μεταξὺ λαοῦ καὶ Θεοῦ ἀναφέρονται, καὶ ὡς

(Συνέχεια εἰς τὴν 6ην σελίδα)

Ἀγιογραφικαὶ Μελέται

Ἀπὸ τὸν βίον τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν

ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΤΟΥ

Δ. ΟΝΗΣΙΜΟΣ

«Παρακαλῶ σε περὶ τοῦ ἐμοῦ τέκνου, ὃν ἐγέννησα ἐν τοῖς δεσμοῖς Ὁνήσιμον» (Πρὸς Φιλίμ. 10).

Ἡ Θεία Πρόνοια εἰς ἐκάστην στιγμὴν μᾶς παρέχει ἀπείρους εὐκαιρίας, δι' ἔργα εὐγενή. Καὶ εἰς τὰ ἀνάκτορα τῶν Βασιλέων καὶ εἰς τὰ δεσποτήρια τῶν κακοποιῶν καὶ εἰς τὴν γαλήνην τῆς εὐτυχίας καὶ εἰς τὴν θύελλαν τῆς συμφορᾶς, ἡ Θεία Πρόνοια ἐργάζεται χάριν τοῦ ἀνθρώπου. Ἀρκεῖ ὁ ἄνθρωπος, χάριν τοῦ ὁποίου ἐνεργεῖ ἡ Θεία Πρόνοια, νὰ μὴ ἔχη ἀπωλέσει ἀνεπανορθώτως τὴν ψυχικὴν του εὐαισθησίαν ὥστε νὰ ἀκούσῃ τὴν ἐλαφρὰν αὐτὴν φωνὴν τῆς ἀγάπης καὶ νὰ μὴ κατέστρεψῃ τοὺς ὀφθαλμούς του, διὰ νὰ ἴδῃ τὴν προσφερομένην δωρεάν. Τὴν θλίβερά ἡ περιπέτεια τοῦ Ὁνήσιμου! Δούλος ἄνευ προσωπικῆς ἀξίας, νοσταλγεῖ τὴν ἐλευθερίαν. Παρατρεῖ τὰ πτηνὰ τὰ ὁποῖα πετοῦν ἐλευθέρως, σκέπτεται τὰ ζῶα τοῦ δάσους τὰ ὁποῖα διέρχονται τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς των χωρὶς δέσμὰ καὶ λυπῆται διὰ αὐτὸς νὰ στερεῖται τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν. Δὲν γνωρίζομεν ἂν εἰς τὰς σκέψεις αὐτὰς προσέθεσεν καὶ τὴν ἰδέαν τῆς κλοπῆς, διὰ νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ διαβήματός του. Πάντως μίαν ἡμέραν ἐγκαταλείπει τὴν οἰκίαν τοῦ Φιλήμωνος καὶ ἀναγορεῖ ἀπὸ τὰς Κολοσσᾶς τῆς Φρυγίας.

Δυστυχῆς ὅμως! Ἀναχωρεῖ χωρὶς ὄνομα· χωρὶς κοινωνικὴν ὑπόστασιν· οἱ νόμοι τῆς ἰδιοκτησίας ἤσαν ἀπαραβίαστοι· καὶ πειθήνια ὄργανα τῶν νόμων αὐτῶν, οἱ Ῥωμαῖοι ὑπάλληλοι, ἦσαν ἱκανοὶ νὰ τὸν ἀναζητήσουν καὶ νὰ τὸν ἀποδώσουν εἰς τὸν κύριόν του, ὅστις ἠδύνατο νὰ ἀποφασίσῃ καὶ δι' αὐτὴν τὴν ζωὴν τῶν ἀτόμων! Ἀλλὰ μόνον αὐτό; Ἀναρίθμητοι κίνδυνοι ἠπειλοῦν τὸν νεαρὸν δραπετὴν. Κίνδυνοι ὕλικοι. Οἱ λησταί, οἱ κακοποιοί, ἡ πείνα, αἱ στερήσεις ὀρθοῦντο ἀπειλητικῶς. Κίνδυνοι ἠθικοί· ἐκκληηματικά στοιχεῖα, ἀνῆθικοι τύποι, διεφθαρμένοι γυναικες, κοινωνικά ἀποβράσματα τὸν εἶχαν περικυκλώσει.

Ἡ σωτηρία του καὶ ἡ ἐπιβίωσις του καθίσταντο προβληματικά. Ἐδῶ ὅμως ἀκριβῶς ἐπεμβαίνει ἡ Θεία Πρόνοια,

Ὁ Ὁνήσιμος εἰς τὴν Ῥώμην! Πῶς; Ἀγνωστον. Γνωστὸν ὅμως εἶναι ὅτι συνάπτει σχέσεις μὲ τὴν Γλυκητάτην Φυσιογνομίαν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, τὸν Παῦλον.

Ἔτσι τοὺς βλέπομεν καὶ τοὺς δύο εἰς τὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς. Ὁ «δέσμιος Παῦλος» ὁμιλεῖ πατρικά, ἐνῶ τὰ δεσμά του, ποὺ κινοῦνται ἀπὸ τὰς χειρνομίας του, ἠχοῦν σὰν παιᾶνες θριάμβου γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Ὅσα δὲν διατυπώνουν τὰ χεῖλη του, ὁμολογοῦν τὰ δεσμά του.

— Λοιπὸν Ὁνήσιμε γιατί ἔφυγες;

— Δὲν μποροῦσα νὰ ὑποφέρω τὸ βάρος τῆς δουλείας, νοσταλγοῦσα τὴν ἐλευθερία.

— Ποιὸς ὅμως θὰ στήν χάριση; Ὁ ἄνθρωπος καὶ χωρὶς ἀλλυσιδὲς καὶ χωρὶς ἀφέντη εἶναι δούλος, ὅταν δὲν ἔχῃ γνωρίσει τὸν Λυτρωτὴν. Τὴν δουλείαν τὴν γεννᾷ ἡ ἁμαρτία· καὶ αὐτὴν πρέπει νὰ διώξουμε Ὁνήσιμε, γιὰ νὰ ζήσουμε ἐλεύθεροι. Μόνοι μας δὲν θὰ τὸ κατορθώσωμεν. Πρέπει νὰ συνδεθούμε μ' Ἐκεῖνον ποὺ ἔσκαρε τὸ Σταυρὸ τοῦ Μαρτυρίου Του στὸν ἀνηφορικὸ δρόμο τοῦ Γολγοθᾶ, καὶ μᾶς χάρισε ἀπ' τὸ ὕψος τοῦ Σταυροῦ τὴν ἐλευθερίαν....

Ὁ Παῦλος συνέχισε μὲ μία τέτοια ψυχικὴ δύναμι, ποὺ σιγὰ-σιγὰ ὁ Ὁνήσιμος ἔφαρτε σὲ μιὰ οὐράνια ἔκστασι. Πόσο ἦταν γλυκὰ τὰ Λόγια τοῦ Παύλου ἀλλὰ καὶ πόσο ἀληθινὰ! Αὐτὸς φοροῦσε δεσμὰ εἴχε στο πλευρὸ του τὸ βετεράνο τῆς Ῥωμαϊκῆς φρουρᾶς καὶ ἐν τούτοις ἡ ψυχὴ του ἦν τὸσο ἐλεύθερη, τόσο ἀδούλωτη, τόσο ἡγεμονικὴ, ὥστε νὰ ἔχῃ τὴν δύναμι νὰ πιστεῖ καὶ νὰ λέῃ «Χαίρετε ἐν Κυρῷ». Πόσο ὑπέροχη ἦταν ἡ δύναμι, ποὺ διεκήρυξε ὁ Παῦλος! Αὐτὰ σκεφτόταν ὁ Ὁνήσιμος ποὺ ἤδη ἡ χάρις εἶχε φωτίσει τὴν ψυχὴν του. Ἡ Θεία Πρόνοια, χρησιμοποιοῦσα τίς πιδὲ ἀπίθανες συνθηκὰς, ἐλευθερώνει ἕνα παιδί τῆς ἀπὸ τὸ σκότος τῆς πλάνης καὶ τὸ προσθέτει στὸ στρατὸ τῶν σωζομένων.

Ὁ Ὁνήσιμος ἰώρα, γίνεται βοηθὸς τοῦ Παύλου. Βοηθὸς πολῦτιμος «Ἐμὸν τέκνον» τὸν ἀποκαλεῖ. «Ἐβουλόμην πρὸς ἐμαυτὸν κατέχειν» γράφει στὸ γράμμα του. Μὰ ὅμως ὁ Παῦλος δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ δημιουργήσῃ κοινωνικὸ ξεσῆκωμα· βλέπει καθαρά ὅτι ἡ στάσις του ἀπέναντι ἐνὸς δούλου καὶ δούλου μάλιστα δραπετοῦ, θὰ προκαλέσῃ ζητήματα ποὺ δὲν συμφέρουν στήν ἀρτισύστατη καὶ πολεμική Ἐκκλησία. Σκοπὸς του βέβαια ἦταν ἡ ἐξυγίανσις τῆς κοινωνίας, ἡ ἀνατροπὴ ἐνὸς ἀπανθρώπου ποῦ θεομοῦ, τῆς δουλείας, μὰ ὅμως ὅλα αὐτὰ θὰ προήρχοντο ἀπὸ τὴν ἠθικὴ καὶ θερησκευτικὴ ἀφύπνισι τοῦ ἀνθρώπου. Ἐὰν ἐκήρυσσε τὴν κοινωνικὴν ἐλευθερίαν τῶν δούλων, θὰ εἶχε βέβαια στὸ πλευρὸ του ὅλους τοὺς δούλους τῆς Ῥώμης· θὰ ἐχώριζε ὅμως ἀγεφύρωτα τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ τὸ ἀπετέλουν καὶ ἀριστοκράτες· θὰ διέσπα τὸν δεσμὸν τῆς ἀγάπης, θὰ ἐγένετο αἷματος συγκρούσεων, ἀλλὰ καὶ τὸ κυριώτερον θὰ ἔδιδε στὸ χριστιανισμὸ τὴν μορφὴ καὶ τὸν χαρακτῆρα ἐνὸς μέσου, ποὺ θὰ προσπαθοῦσαν νὰ τὸ ἐκμεταλλευθοῦν τὰ πιδὲ ὑποπτα καὶ αἰσχροὶ στοιχεῖα.

Σκοπὸς πλέον δὲν θὰ ἦτο ἡ ἐν Χριστῷ Σωτηρία ποὺ ἔσχε ὡς συνέπειαν τὴν ὑγιᾶ περὶ ἰσότητος ἀρχὴν τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀλλὰ ἡ ἀποτίναξις τοῦ ζυγοῦ τῆς δουλείας· τότε ὁ χριστιανισμὸς θὰ ἔσβυνε ὅπως τόσα ἀποτυχημένα κοινωνικά κινήματα, τοῦ Σπάρτακου καὶ ἄλλων.

Ὁ Ἀπ. Παῦλος, συνετὸς καὶ προτρέχων αἰῶνας ὁλοκλήρους διὰ τῆς προοπτικῆς του, καλεῖ μίαν ἡμέραν τὸν Ὁνήσιμον καὶ τοῦ λέγει:

— Παιδί μου ξέρεις ὅτι ἠδίκησες τὸν Φιλήμονα μὲ τὴν δραπετεύσιν σου; Ξέρεις ὅτι ὡς χριστιανὸς

Κοινωνικά Ζητήματα

ΜΗ ΑΠΕΛΠΙΖΟΥ

Ὁδεύων ἐν τῇ ζωῇ του ὁ ἄνθρωπος κάποτε ἴσως θὰ ἀντικρύσῃ τὸ τρομερὸν φάσμα τῆς ἀπελπισίας. Θὰ γευθῇ τῆς ἀπαισίας αὐτῆς Ἑριννώως, ἣτις καταδοκεῖ νὰ εὕρῃ εὐκαιρίαν ἐν τῷ καιρῷ τοῦ σκοτισμοῦ καὶ τῆς ἀνεμοζάλης τῶν σκέψεων, νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν θεσπεσίαν αὐραν τῆς γλυκυτάτης ἐλπίδος, διὰ γὰρ τὸν καταποντίσῃ εἰς τὸν βυθὸν τοῦ ὀλέθρου καὶ τοῦ ἀφανισμοῦ. Ναί, ζητεῖ νὰ κυριαρχήσῃ διὰ νὰ φέρῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν τελείαν καταστροφὴν.

Ἀλλὰ διατὶ ὁ ἄνθρωπος νὰ καταντᾷ εἰς τὴν φοβερὰν ταύτην αὐτοκαταδίκην;

Αἱ πολλαὶ ἀσχολίαι, ὁ πλήρης μεριμνῶν βίος καὶ προσπαθειῶν διὰ τὴν ἐπαύριον, αἱ ἐγκαλοθυοῦσαι συχναὶ ἀποτυχίαι, αἱ ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων περιφρονήσεις, ἀδιαφορίαι καὶ προσβολαί, αἱ ἀναμενόμεναι καὶ μὴ πραγματοποιούμεναι παντὸς εἶδους ἐπιθυμίαι φέρουσιν εἰς τοὺς ὅλους ἐξαρτωμένους καὶ βυθιζομένους εἰς τοιαῦτα, τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὴν ἀπαγοήτευσιν, διότι οὗτοι ὡς μοναδικὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς τῶν ἔχουσι τὴν ἀντιπάσας θυσίας ἀπόκτησιν τῆς κακῶς νοουμένης εὐτυχίας.

Αἱ ἀλλεπάλληλοι ἐξ ἄλλου ταλαιπωρίαι τῆς πενίας, τῶν ἀσθενειῶν καὶ γενικῶς τῶν ἀτυχημάτων τῆς ζωῆς, οἱ ἐξ αὐτῶν κινδυνοὶ καὶ ἐπερχόμενος θάνατος προσφιλοῦς ὑπάρξεως, ἐὰν εὗρωσιν ἡμᾶς ἐστερημένους τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, πόσον ταλανίζουσι, ἐπηρεάζουσι καὶ καταπτοοῦσι τὸν ἄνθρωπον! Καὶ ἂν δὲν ἀντιτάξῃ τις τὸ πρόσκαιρον καὶ τὴν ματαιότητα τῆς ζωῆς ταύτης ὡς καὶ τὴν ἀνωτέραν φιλοσοφίαν, ὁ σκοτεινὸς οὗτος δαίμων τῆς ἀπελπισίας θὰ σκιάσῃ ἀσφαλῶς αὐτὸν καὶ θὰ προσπαθήσῃ μὲ τοὺς δολεροῦς πλοκάμους του νὰ πείσῃ αὐτὸν ὅτι ὡς μόνην διέξοδον τῆς κακοδαιμονίας του αὐτῆς θάβειναι ὁ τερματισμὸς τῆς ζωῆς. Θὰ ἐμπνεύσῃ τὸ ἀνωφέλετον καὶ ἀσκοπον, συνάμα δὲ καὶ τὸ φορικὸν καὶ τραγικὸν τῆς περαιτέρω ζωῆς, καὶ ὡς μόνην ἐλευθερίαν τῶν δεινῶν τούτων θὰ ὑποδείξῃ τὴν αὐτοκτονίαν.

Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ ταλαιπωρὸς ἄνθρωπος γενόμενος, ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἴσως ὑποκύψῃ. Διότι

πρέπει νὰ ἔχῃς ὑπ' ὄψιν σου τὸ «ὑπακούετε οἱ δούλοι τοῖς κατὰ σάρκα κυρίοις μετὰ φόβου καὶ τρόμου ἐν ἀπλότητι τῆς καρδίας ὑμῶν ὡς τῷ Χριστῷ». (Ἐφεσ. Στ. 5).

Ὁ Ὁνήσιμος δὲν μιλοῦσε· ἔδειχνε ὅμως μὲ τὴν σιωπὴν του, ὅτι δέχεται τὰς συστάσεις τοῦ διδασκάλου του.

Γι' αὐτὸ ὁ Παῦλος συνεχίζει. «Θὰ ἐπιστρέψῃς στὸ Φιλήμονα. Δὲν θὰ σὲ ἐκθέσω στὴν ὀργήν του. Θὰ σοῦ δώσω ἕνα γράμμα».

Πόσα ζητήματα δὲν ἔλυσε αὐτὸ τὸ ἀθάνατο γράμμα! Θὰ τὸ δοῦμε ὅμως σὲ ἄλλο φύλλο.

μὴ ἔχων πλέον ἐλευθέραν τὴν λογικὴν, ἔχει ἀπομονώσει ἑαυτὸν, καὶ οὐδεμία ἀνθρωπίνη ἢ Θεία ἐνέργεια δι' αὐτὸν ἰσχύει.

Τὸ ἀδιέξοδον τῆς σφοδρᾶς αὐτοῦ θλίψεως εὐρύνεται καὶ καταντᾷ εἰς χάος, καὶ βαρὺς πέπλος καταβαρύνει τὴν ψυχὴν του. Ἡ ζωὴ του πλέον καθίσταται δι' αὐτὸν ὀδυνηρὰ καὶ ἀφόρητος καὶ ἐπιδιώκει τὸ ταχύτερον ν' ἀπαλλαγῇ αὐτῆς. Εἶναι ἕνας ζωντανὸς νεκρὸς, καὶ δὲν ἀναμένεται ἄλλο τι, εἰμὴ ἡ πραγματοποιήσις τοῦ ἀποφασισθέντος διαβήματος του διὰ νὰ ἀπολεσθῇ διὰ παντός· ἡ ζωὴ του καὶ ἡ ἀθάνατος ψυχὴ του.

Ἀλλ' ὦ ἄνθρωπε, μὴ ἀπελπίζου. Τώρα ὅτε εὐρίσκεσαι εἰς τὰ πρῶτα βήματα τῆς ἐξαντλήσεως τῆς ὑπομονῆς σου καὶ διατηρεῖς τὴν λογικὴν σου κάπως καθαρὰν, ἀπομάκρυνε τὰς ζοφεράς ταύτας σκέψεις σου καὶ πρὸς στιγμὴν ἀπιστῶν πρὸς τὸν ἑαυτὸν σου, βιάσον αὐτὸν καὶ σπεῦσον πρὸς μελέτην τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Ἐκεῖ θὰ εὕρῃς τὴν ἀπάντησιν τῶν ἀποριῶν σου καὶ τῶν ἀπαγοήτευστικῶν σου σκέψεων.

Ἐὰν δὲν γνωρίζῃς γράμματα, μετάβηθι εἰς κалὸν καὶ ἐνάρετον συνάνθρωπόν σου. Ὁποσοδήποτε θὰ πληροφορηθῇς ὅτι ἡ ζωὴ αὐτῆς ἔχει καὶ θλίψεις. Μᾶλλον ὅτι εἶναι κραῖα χαρᾶς καὶ λύπης, ἐναλλασσομένων ἀλλήλαις. Ὅτι οἰαδήποτε θλίψις, — ἂν τὴν ὑποφέρῃ τις μέχρι τέλους — ἔχει μεγίστην ὠφέλειαν. Ὅτι ἡ θλίψις ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ μαρτύριον, καὶ ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μᾶλλον πρέπει τις νὰ χαίρῃ. Ἐφ' ὅσον διὰ μιᾶς πεπερασμένης θλίψεως θὰ συγκιταλεχθῇ μεταξὺ τῶν μαρτύρων. Μὴ ἀπελπίζου. Εἰς οἰανδήποτε κατάστασιν καὶ ἂν εὐρίσκεσαι, διατελεῖς ὑπὸ τὴν σοφὴν Πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός, ὡς πανταχοῦ παρὼν, γνωρίζει τὸν σημερινόν σου πόνον καὶ τὸ καθημερινόν φορτίον, καὶ πολὺ σὲ προσέχει εἰς τὰς ὀδυνὰς αὐτὰς στιγμὰς τῆς ζωῆς σου. Στενάζων ὑπὸ τὸ βάρος τῆς θλίψεως, σοῦ προετοιμάζει Ἐκεῖνος φαεινὰς ἡμέρας, τὰς ὁποίας σήμερον, διατελῶν σὺ ἐν τῇ δειλίᾳ σου καὶ μικροψυχίᾳ σου δὲν δύνασαι νὰ ἐλπίζῃς.

Μὴ ἀπελπίζου, ἀλλ' ἀτένισον πρὸς τὸν Σωτῆρα σου Χριστόν, ὅστις, καὶ ὅτε ἐχαίρεσο καὶ τώρα ὅτε ὀδυνᾷσαι, δὲν σὲ ἐγκατέλειπε, μᾶλλον δέ, λόγῳ τῆς θλίψεώς σου ταύτης, περισσότερον σὲ πλησιάζει καὶ ἐπιδεικνύει τὸ ἐνδιαφέρον Του, ὅπερ καὶ σὺ θὰ ἀντιληφθῇς ἂν ἡρεμήσῃς.

Μακρὰν ἀποδίωξον τὴν ἀπελπισίαν, ἣτις σκοπὸν ἔχει νὰ σὲ χωρίσῃ διὰ παντὸς ἀπὸ Ἐκείνου, ὅστις ἐπειδὴ εἶναι ἡ αἰτία τῆς ὑπάρξεώς σου ἀνέλαβεν καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τρόπον τινα, νὰ σὲ προστατεύῃ εἰς ὅλην σου τὴν ζωὴν, ὅσονδήποτε σὺ καὶ ἂν ἀπομακρύνῃσαι ἀπ' Αὐτὸν καὶ ἀδιαφορεῖς διὰ τὴν ἀγάπην Του, ἕως ὅτου σὲ κερδίσῃ καὶ σὲ ἀποκαταστήσῃ μονίμως εἰς τὴν αἰωνιότητα πλησίον Του.

«Δὲν φροντίζομεν ἡμεῖς — λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος — τόσον διὰ τὴν σωτηρίαν μας,

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΗΝ κ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης σελίδος)

προεστώτες τῆς Ἐκκλησίας ἐκρίνον καὶ ἐκανόνιζον ἐνὸς ἐκάστου τὰ πεπραγμένα.

Ἡ Ἐξομολόγησις πρὸς τοὺς Ἐκκλησιαστικούς προεστώτας βεβαίως δὲν ἀπέκλειεν, ἀλλὰ μᾶλλον συνίστα καὶ ἐπέβαλε καὶ τὴν κατ' εὐθειαν τοῦ ἀμαρτάνοντος μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐπικοινωνίαν καὶ ἐξομολόγησιν. Ἄλλως τε καὶ τὰ διδόμενα ἐπιτίμια, προσευχαί, νηστείαι, ἀγαθοεργίαι, εἰς τοῦτο ἀπέβλεπον, εἰς τὸ νὰ προσοικειωθῇ ὁ ἀμαρτωλὸς μετὰ τοῦ Θεοῦ, συνευδοκούσης καὶ ὑποβοηθούσης καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ πρὸς Θεὸν κατ' εὐθειαν Ἐξομολόγησις, ἣν συνιστᾷ ὁ κ. Μεταλλινός, δὲν δύναται νὰ γίνῃ πάντοτε μὲ πλήρη συναίσθησιν τῆς ἐνοχῆς τῶν πεπραγμένων. Διότι, ἡ συνείδησις, ἡ πληροφοροῦσα τὸ βάρος τῆς ἐνοχῆς, πολλάκις παρορμένη, ἢ στρεβλωμένη, ἢ κακῶς διὰ διαφόρους λόγους διαπλασσομένη, πολλάκις δὲν παρουσιάζει τὴν πρέπουσαν εὐθιμίαν καὶ τὸ κάτοπτρον αὐτῆς δὲν ἀντανεκλᾷ τὴν πραγματικὴν τῆς ψυχῆς κατάστασιν. Πλεῖστα ὅσα παραδείγματα ἀνθρώπων ἀμαρτωλῶν συναντῶμεν καθ' ἡμέραν, οἵτινες ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ κλαίωσι καὶ θρηνώσι ἀμαρτίας μεγάλας καὶ θανασίμους, τὰς ὁποίας ἀνέδην διαπράττουσιν, ἐν τούτοις ἡ συνεπεία παρώσεως, ἡ συνεπεία κακῆς ἀνατροπῆς οὐδόλως αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην τῆς μετανοίας. Δικαιολογοῦσι δὲ ἑαυτοὺς διαφόροις προφάσεσι.

Οὕτω μία τοιαύτη ἐξομολόγησις κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὸ τοῦ ἀμαρτωλοῦ οὐδέποτε εἶναι δυνατόν νὰ φέρῃ ἀλλοίωσιν εἰς τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου. Τοιαύτην ἀλλοίωσιν μόνον ἡ ἐξομολόγησις ὑπὸ τὴν μυστηριακὴν τῆς Ἐκκλησίας ἐπέμβασι καὶ διαφώτισιν δύναται νὰ φέρῃ. Διότι ὁ Πνευματικὸς Πατήρ, θὰ φροντίσῃ ν' ἀφυπνίσῃ τὴν συνείδησιν τοῦ ἐξομολογουμένου καὶ ἀνεליξῇ

ὅσον ὁ Θεός, ὁ Ὅποιος μᾶς ἔκαμε δὲν μεριμνῶμεν ἡμεῖς τόσον διὰ νὰ μὴ πάθωμεν κανὲν κακόν, ὅσον Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐχάρισεν εἰς ἡμᾶς τὴν ψυχὴν καὶ τόσα μετὰ ταῦτα μᾶς ἔδωκεν ἀγαθὰ.»

Μακρὰν ἀποδίωξον τὸν ἀπαίσιον αὐτὸν ξένον καὶ κακὸν ἐπισκέπτῃν, ὅστις οὐδὲν δικαίωμα ἔχει ἐπὶ σοῦ. Σὺ δίδεις τὸ δικαίωμα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου σου εἰς αὐτόν, διὰ νὰ σὲ ἀφαρπάσῃ προῶς ἀπὸ τοὺς ἀγαπημένους σου οἰκείους καὶ νὰ σὲ καταστήσῃ αἰωνίως δυστυχῇ. Ἀφ' οὗτο ἀνεφάνη ἡ ἀληθὴς τοῦ Χριστοῦ θρησκεία καὶ ἐνεφυλλοχώρησεν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων ἡ Χριστιανικὴ πίστις, ἐκποδὼν ἐτέθησαν αἱ φθοροποιαὶ Δυνάμεις τοῦ Ἄδου. Διότι ἀνεφάνη ἡ ἐκ τῆς πίστεως ἀπορρέουσα γλυκυτάτη ἐλπίς, ἣτις ἀναζωογονήσασα τὸν ἄνθρωπον, κατέστησε τοῦτον ἀνώτερον ἢ τῶν χαμερπῶν εἰδώλων τῆς ὁδύνης καὶ τῶν συμφορῶν.

Ἄς ἐγκολποθῶμεν λοιπὸν τὴν Χριστιανικὴν πίστιν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐμπνεόμενοι ἀπομακρύνομεν ὅλα τὰ κακά, μεταξὺ τῶν ὁποίων πρωτεύουσιν θέσιν κατέχει καὶ τὸ ἀπαίσιον τοῦτο κακὸν τῆς ἀπειλίας-

κατ' ἰδιόζοντα τρόπον ὅλας αὐτῆς τὰς πτυχάς, καὶ θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ ὑπεισέλθῃ εἰς ὅλους αὐτῆς τοὺς ἐσωτερικοὺς θαλάμους, διὰ νὰ φανερώσῃ τραύματα ψυχικὰ οὐ μόνον φανερά ἀλλὰ καὶ λανθάνοντα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον σοβαρά, καὶ θὰ κατορθώσῃ οὐ μόνον ταῦτα νὰ θεραπεύσῃ δι' ἀναλόγου πνευματικῆς ἰατρείας, ἀλλὰ καὶ μελλοντικὰ ἀπειλούμενα τοιαῦτα νὰ προλάβῃ, δίδων τὰς καταλλήλους συμβουλὰς διὰ μίαν εἰς τὸ μέλλον χριστιανοπρεπὴ πολιτείαν. Διότι ἡ ἐξομολόγησις ἐνώπιον ἱερέως δὲν συγχωρεῖ μόνον τὰς διαπραχθείσας ἀλλὰ προλαμβάνει καὶ τὰς τυχόν μελλούσας ἀμαρτίας.

Ὁ κ. Μεταλλινὸς ἀναδιφῶν τὰς δέλτους τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας καὶ μηδαμοῦ εὐρίσκων σαφῇ καὶ διατετυπωμένην τῶν Πατέρων γνώμην ἢ πράξιν συνηγοροῦσαν πρὸς τὴν αἰρετικὴν γνώμην του, εὖρε καὶ παρουσίασεν ἐν ἀτυχῆς περιστατικόν, τὸ ὁποῖον συνέβη ἐπὶ Νεκταρίου Ἐπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ Νεκτάριος τὴν ἐξομολόγησιν ἐνώπιον πρεσβυτέρου ἀφῆκε εἰς τὴν θέλησιν καὶ τὴν κρίσιν τῶν χριστιανῶν, συνεπεία ἐνὸς σκανδάλου, ὅπερ ἐτάραξε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως μετὰ δραστὴν ἕνα διάκονον. Τὸ περιστατικὸν περιγράφουσιν οἱ ἱστορικοὶ Σωκράτης (τόμος Β'. κεφ. ΙΘ') καὶ Σωζόμενος (τόμος Ζ'. κεφ. 16). Ἐπειδὴ δηλαδὴ εἰς διάκονος, γυναῖκα τινὰ εἰς τὴν τάξιν τῶν μετανοούντων εὐρισκομένην ἠτίμασεν ἐδημιουργήθη θόρυβος μεταξὺ τοῦ λαοῦ ἐναντίον τοῦ Κλήρου τοσοῦτος, ὥστε ὁ Ἐπίσκοπος Νεκτάριος ἐν ἀμνησίᾳ εὐρεθεὶς τῇ συμβουλῇ ἐνὸς πρεσβυτέρου, Εὐδαίμονος, ὀνομαζομένου ἐξ Ἀλεξανδρείας καταγομένου, ἠναγκάσθη *«περιελθεῖν τὸν ἐπὶ τῆς μετανοίας πρεσβύτερον, συγχωρῆσαι δὲ ἑαυτὸν, ἵνα ἰδίᾳ συνειδῶι τῶν μυστηρίων μετέχειν»*.

Οὐχὶ βεβαίως ὁ Νεκτάριος διὰ τοῦ μέτρου τούτου, τοῦ κατ' ἀνάγκην ληφθέντος πρὸς κατευνασμὸν τῶν ἐξηγμένων πνευμάτων τοῦ λαοῦ καταργῶν τὴν *ἐξομολόγησιν ὡς μυστηριακὴν τῆς Ἐκκλησίας* *πράξιν*, ἀλλ' οἰκονομῶν τὴν περιστάσιν, ἐπειδὴ ἡ πράξις τοῦ διακόνου *«τῇ Ἐκκλησίᾳ βλασφημίαν καὶ ὕβριν προῦξένῃ»*, διασυρμένων *ὡς ἐν τούτου τῶν ἱερωμένων ἀνδρῶν*. Εἰς ἀπάσας δὲ τὰς ἐκασταχοῦ Ἐκκλησίας, ἰδίᾳ τῆς Δύσεως ἡ Μυστηριακὴ ἐξομολόγησις διετηρεῖτο, παρεκτὸς τῶν Ναυαγιανῶν, οἵτινες τὴν μετάνοιαν τῶν θανασίμως ἀμαρτησάντων δὲν ἐδέχοντο. Ἡ κατ' ἐισήγησιν τοῦ πρεσβυτέρου Εὐδαίμονος παῦσις τοῦ *«ἐπὶ τῆς μετανοίας πρεσβυτέρου»* ὑπὸ τοῦ Νεκταρίου, τοσοῦτον ἄστοχος ἐκρίθη ὥστε ὁ ἱστορικὸς Σωκράτης ἐπικρίνων τὸν συμβουλευσαντα ταύτην Εὐδαίμονα, εἶπεν: *«Ἡ συμβουλὴ σου, ὦ πρεσβύτερε, εἰ συνήνεγκεν (ἐὰν δηλ. ὠφέλησε) τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἡ εἰμή, Θεὸς ἂν εἰδείῃ»* *ὁρῶ δὲ ὅτι πρόφασιν παρέσχε, τοῦ μὴ ἐλέγχειν ἀλλήλων τὰ ἀμαρτήματα, μὴ δὲ φυλάττειν τὸ τοῦ Ἀποστόλου παράγγελμα τὸ λέγον, «μὴ δὲ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάροις τοῦ σκότους, μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε»* (Σωκράτης).

(Τὸ τέλος στὸ ἐπόμενον)

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ ΜΑΣ

Πρὸς τὸν κ. Διευθυντὴν
τῆς Ἐφημερίδος «Ἀλήθεια».

Ἀθήνας

Κύριε Διευθυντά,

Μολονότι ἡ φωνὴ τῆς ἀπὸ τοῦ 1896 κηρυττομένης παρὰ τῆς ἀδελφότητος Ὑμῶν «ἐπιγνώσεως» δὲν μᾶς ἐσαγήνευσε, διὰ νὰ μεταβάλωμεν τὸ Χριστιανικὸν φρόνημα τῆς Ὁρθοδόξου — Πίστεως καὶ νὰ προσχωρήσωμεν εἰς αὐτήν, ὡς οἱ γνήσιοι ὁπαδοί της, ἐν τούτοις, διὰ προσωπικὰς συμπაθείας πρὸς τινὰ ἐκ τῶν μελῶν, ὅπως ὁ κ. Πιέρριος, ἐνεργάφην συνδρομηταὶ εἰς τὸ φύλλον τῆς «Ἀληθείας» ἀπὸ τὸ ὁποῖον σταχυολογοῦμεν ὠρισμένα θέματα, ὡς οἱ «Οἱ Χιλιασταὶ καὶ οἱ ἐξ αὐτῶν κίνδυνοι» τοῦ κ. Περγίου, τὰ κηρύγματα τοῦ κ. Β. Παγιαμοτοπούλου, τοῦ κ. Παπαδάκη κλπ.

Ὑπ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα ἡμεῖς καὶ πολλοὶ ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ (Παλαιοσημερολογῖται) παρακολουθοῦμεν τὸ φύλλον σας, ἀπὸ ἐτῶν. Ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ (Προφητεῖαι) τοῦ ἀποθανόντος Διδασκάλου Ὑμῶν Ἰωάν. Ἀρνέλλου, συνομιλῶν αὐτοῦ μετὰ τοῦ Θεοῦ, καυχησιολογίαι περὶ τοῦ, ὅτι οἱ μὴ ὄντες εἰς τὴν «Ἐπίγνωσιν» τῆς ἀδελφότητός σας εἶναι προωρισμένοι διὰ τὴν ἀπώλειαν! κλπ.), μᾶς χωρίζει ἄβυσσος ἰδεολογική.

Πολλὰκις ἠρωτήθησαν μέλη τῆς ἀδελφότητος Ὑμῶν περὶ τοῦ ἀπὸ τοῦ 1924 ἐπελθόντος ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Χριστ. Ἐκκλησίᾳ σχίσματος, ἐξ αἰτίας τοῦ ἡμερολογίου καὶ τὸσον ὁ Ἰωάν. Ἀρνέλλος ὅσον καὶ ὁ κ. Πιέρριος ἐβεβαίωσαν, ὅτι τὸν Ἰουλιανὸν ἑορτολόγιον εἶναι τὸ ὁρθὸν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καί, ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, καθ' ἣν οἱ πάντες — ἐπομένως καὶ οἱ ἀποσχισθέντες, νεωτερισταί, νεομερολογῖται — θὰ ἐνωθῶσι, μὲ βάσιν τὸν Ἰουλιανόν. Ἡ βεβαίωσις αὕτη ἐξεχόντων μελῶν τῆς ἀδελφότητος Ὑμῶν καὶ δὴ τοῦ ἰδρυτοῦ αὐτῆς, ἦτο ὁμολογία περὶ τῆς ἁλάνης εἰς ἣν περιέπεσαν οἱ Χριστιανοὶ νεομερολογῖται. Τοῦτο θὰ ἴδῃτε καὶ εἰς τὴν πρὸς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον ὑποβληθεῖσαν τὴν 16ην — 1 — 1923 ἐκθεσιν τῆς ἐπὶ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου Ἐπιτροπῆς, συγκειμένης ἐκ τῶν: Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου Ἀρχιμανδρίτου, Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς, Γ. Ν. Κοφινᾶ, ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, Π. Τσιτσεκλή, ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, Ἀμίλκα Ἀλεβιζάτου Καθηγητοῦ τῶν θρησκευμάτων ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, Δ. Αἰγινήτου Διευθυντοῦ τοῦ Ἀστεροσκοπείου.

Παρὰ ταῦτα βλέπομεν παραδόξως εἰς τὰ φύλλα τῆς «Ἀληθείας» Ἀπρίλιος — Ἰούνιος 1949 νὰ δημοσιεῖται ἀρθρίδιον ἐνὸς κακοδόξου, ὑπογεγραμμένου «Ἑλλήν» διὰ τοῦ ὁποῖου ζητεῖται ἀπὸ τὴν πολιτείαν ἡ λήψις μέτρων κατὰ τῶν Χιλιαστῶν καὶ τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν. Ἐφ' ὅσον τὰ ἀρθρίδια δὲν φέρουσι τὸ ὄνομα τοῦ γράφοντος ἀμφιβάλλομεν ἂν πρόκειται περὶ Ἑλλήνος καὶ δὴ Χριστιανοῦ. Ὁ γνήσιος Ἑλλήν καὶ ὁ γνήσιος Χριστιανὸς δὲν κρύπτονται ὑπὸ ψευδώνυμα ὡς οἱ Ἑλαιοῖται, οἱ Κομμουνισταὶ καὶ οἱ ἀπατεῶνες. Εἰς τὰς ἐπιστολάς του ὁ Παῦλος δὲν ὑπογράφεται «Χριστιανός» ἀλλὰ

Παῦλος ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀναλαμβάνων πλήρως τὴν εὐθύνην τῶν γραφομένων του.

Οἱ Παλαιοσημερολογῖται εἶναι γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ δεχόμενοι τὴν Ἐκκλησίαν ὡς τὴν παρέδωσαν οἱ Πατέρες ἀπασῶν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Δὲν παρατηροῦσιν χρόνων ἀκρίβειαν καὶ δὲν κάμνουσιν ἡμερῶν παρατήρησιν. Εἶναι θεματοφύλακες τῶν κανόνων καὶ τῶν Ἱερῶν παραδόσεων. Ἐὰν ὑποπίπτωσιν εἰς ἁμαρτήματα — διότι δὲν εἶναι Ἅγιοι — ταῦτα εἶναι ἀτομικά, δὲν ἀντίκεινται εἰς τὸ Δογματικὸν μέρος τῆς πίστεως καὶ δὲν καταργοῦσι Κανόνας καὶ νηστείας διὰ νὰ φέρωσι σχίσματα εἰς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐπραξαν καὶ πράττουσιν οἱ Νεοσημερολογῖται.

Οὐδεις ἐξ αὐτῶν προσεχώρησεν εἰς τὸν Ἄθεον καὶ Ἀντίχριστον Κομμουνισμόν. Καταδιώκουσι καὶ ἀπεχθάνονται τὰς ἀντιχριστιανικὰς αἱρέσεις (Χιλιαστές, Μασσόνους, Καθολικούς, Οὐνίτας, Εὐαγγελιστάς, Προτεστάντας, Λουθηροκαλβινιστάς, Πουριτανούς κλπ.), ὅσον οὐδεις ἄλλος. Ἐὰν δὲ εὐρέθῃ ἀρχιερεὺς (τῆς Κερατείας) παραβάτης τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ὅστις ἐχειροτόνησε, μόνος, κληρικούς εἰς ἐπισκόπους, δὲν σημαίνει, ὅτι εὐθύνονται διὰ τὰς πράξεις του οἱ λοιποὶ Ἐπίσκοποι, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῶν γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, διότι οὗτοι ἀμέσως τὸν ἀπεκήρυξαν καὶ ἐστηλίτευσαν δημοσίᾳ, διὰ τοῦ τύπου τὴν ἐνέργειαν του.

Ἀντιθέτως ἐκ τῆς κακοδόξου ἐκκλησίας βλέπομεν Ἐπισκόπους Κομμουνιστάς, Ἱερεῖς σταυρώτας, Ἱατροὺς — Καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου (Κόκαλης) Ἐπιστήμονας, Στρατηγούς κλπ., μεταπηδήσαντες εἰς τὸν πρόστυχον Κομμουνισμόν καὶ διαπράττοντας ὅργια εἰς βάρος τῆς ζωῆς καὶ τῆς πίστεως (Χριστιανισμοῦ).

Μεταξὺ (6) Ἐπισκόπων τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν ὁ εἰς εὐρέθῃ παραβάτης τοῦ Α'. Ἀποστολικοῦ Κανόνος. Οὗ θάναστος κ. Γαβριὴλ Ἀρνέλε. Καὶ μεταξὺ (12) ἀποστόλων ὁ εἰς ἐγένετο προδότης τοῦ θείου Διδασκάλου, καί, ὅμως, ἐν ᾧ ὁ Χριστὸς ἐγνώριζε τὰς διαθέσεις του δὲν τὸν ἀπέπεμψε. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶχε μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τινὰ ὅστις ἦτο ψευδαπόστολος, τὸν ὁποῖον ἐβράδυνε νὰ ἀποπέμψῃ. Ἐκβάλατε τὴν δοκὸν (ὁ «Ἑλλήν») ἐκ τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν καὶ τότε διαβλέψετε τὸ κάρφος τῶν ἄλλων. Συμμορφώσατε τοὺς κουρεμένους Ἐπισκόπους καὶ Ἱερεῖς σας, τοὺς μισθωτοὺς ποιμένας σας καὶ τότε συζητοῦμεν.

Εὐχαριστῶν θερμῶς διὰ τὴν φιλοξενίαν

διατελῶ μετὰ πλείστης τιμῆς

Εὐθύμιος Τριανταφύλλου

Ἀξιωματικὸς Χωρὸς ἑ. ἀ.

ὁδὸς Ἰουστινιανοῦ (3)

Λάρισα.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἡ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Παρ' ὅλον τὸ βάρος τῶν ἐτῶν, παρ' ὅλην τὴν λευκότητα τοῦ πώγωνος καὶ τῆς κόμης, παρ' ὅλον τὸν φόρτον τῶν διοικητικῶν προβλημάτων, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Σεβασμιώτατος πρ. Φλωρίνης καὶ σθεναρὸς ἡγέτης τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας ἀνέλαβε περιοδεῖαν ἀπὸ τὰ παραρτήματα τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης. Ἡ ἰδέα αὐτῇ, ἀποδεικνύουσα τὸ μαχητικὸν πνεῦμα τῆς παρατάξεώς μας ἀνικούει τοὺς ἀδελφοὺς τῶν βορείων αὐτῶν παραρτημάτων. Δυστυχῶς ὁμως δὲν ἠδυνήθη νὰ ἔλθῃ εἰς πέρας ἡ περιοδεία τοῦ Ἀγίου Προέδρου. Ἐφθάσε εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ὅπου καὶ ἐλειτούργησε εἰς τὸν ἐκὲι ἱερὸν Ναὸν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. Ἡ συρροὴ τοῦ κόσμου ὑπῆρξε πρωτοφανής. Ἐπὶ 2 περίπου ὥρας διένευε ὁ σεπτὸς Ἱεράρχης τὸ ἀντίθωρον εἰς τὰ πλήθη. Ἡ συγκίνησις τῶν πιστῶν ὑπῆρξε καταφανής.

Τὸ γεγονός, φαίνεται αὐτὸ τοῦ θριάμβου, προεκάλεσε τὴν μῆνιν τῶν σκοτίων δυνάμεων, αἵτινες μὴ ἀναμνηστικαὶ τοιοῦτον ὄγκον, ἐξενίσθησαν πικροχόλως δὲ ξενισθεῖσαι ἀπηγόρευσαν τὴν περαιτέρω πορείαν εἰς τὸν ἐντιμὸν πρεσβύτερον, ἀπειλήσασαι αὐτῷ βίαιαν καὶ μετὰ συνοδείας ἐπάνοδον εἰς Ἀθήνας! Αἰσχος δὺσα πόσις! εἰς παλαίμαχον ἀγωνιστὴν τοῦ ἔθνους ἐναντίον τῶν ὑποῦλων καὶ προαιωνίων του ἐχθρῶν εἰς ἐντιμὸν καὶ Σεβαστὸν Ἱεράρχην εἰς πεπαιδευμένον καὶ μεροληπτικὸν Ἕλληνα, ἀρνοῦνται τὸ δικαίωμα τῆς περιοδείας εἰς προσηφιλῆ τὸν ἐδάφη, τὰ ὅποια ὑπερησπίσειεν διὰ καλὰ καὶ ἀπὸ ἀμβωνος. Εἰς τινὰ λοιπὸν ἐπιτρέπεται ἐλευθέρᾳ ἡ κυκλοφορία; Εἰς τοὺς χιλιαστὰς; εἰς τοὺς μασόνους; εἰς τοὺς θιάσους τῆς ἐλαφροῦς σκηπῆς καὶ τοὺς ὁπωσδήποτε ἐγγυῶνται διὰ τῶν βιαιῶν πληγμάτων νὰ καταστήσουν πλέον ναυαγισμὸν τὸ ἥδη, ἐνεργείαις των, ὑπόσκαθρον σκάφος τῆς πατρίδος.

Ἀς τὰ ἴδουν αὐτὰ οἱ ὑπεύθυνοι παράγοντες καὶ ἂς σταθμίσουν τὴν θέσιν των ἐναντι τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ ἔθνους.

Πρὸ παντὸς ὁμως ἂς τὰ γνωρίσει ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς καὶ ἂς σχηματίσῃ ἐξ αὐτῶν τὴν ἀπαραίτητον προεκλογικὴν πεῖραν, ὥστε νὰ μὴ ἐμπιστευθῇ πλὴν τὰς τύχης του εἰς μασσόνους, μασσωνίζοντας καὶ μασσωνοπλήκτους.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Ἡ «ΧΑΡΑ» διαρκῶς τελειοποιεῖται τὸ 2ον φύλλον ὑπῆρξε καὶ εἰς περιεχόμενον καὶ εἰς ἐμφάνισιν ἀετιώτερον τοῦ πρώτου. Οὕτω ἐξεδόθη δεκάεξαεῖς μετὰ ἀρκετὴν ὕλην. Ἐξ ὅλης τῆς ὕλης, τὴν ὁποίαν ἀνεγνώσαμεν, ἐντύπωσιν ἰδιαιτέραν μᾶς ἔκαμεν ἡ «Παιδικὴ Ἐκκλησις». Μία ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν, καίτοι γράφουν μικροί, χαρακτηρίζει σύνεσις, κρίσις καὶ διαύγεια. Οὐ μὲν περὶ τῶν κινδύνων ἐκ τῶν διεφθαρμένων βιβλίων καὶ παρακαλεῖ τοὺς δυναμένους νὰ ἐνισχύσουν τὴν ἐκδοτικὴν προσπάθειαν τῆς «ΧΑΡΑΣ» χάριν τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

Παραθέτομεν μίαν παράγραφον τῶν μικρῶν μας ἐπιστολογράφων «Ὅσο βοηθᾶτε τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, τόσο ἐδρακώνετε τὴν ἀρετὴν στὴν κοινωνία καὶ ἀπομακρύνετε τὸν ἐγκληματικὸν ἀπὸ κοντὰ σας, περιφρουρεῖτε λοιπὸν τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὸ συμφέρον σας.

Ἰδιαιτέρως ἐμεῖς οἱ μικροὶ παρακαλᾶμε τοὺς ἱερεῖς μας, νὰ διαδώσουν τὴν «Χαρά» μὲ κάθε τρόπο. Ὅσα παιδιά θὰ σωθοῦν καὶ θὰ γίνουν καλοὶ χριστιανοί, τόσοι ἐνορίτες καὶ ἐνορίτισσες θὰ θυμηθοῦν μεθαύριο στὴ ζωὴ τὴν ἱερέα... Σοφὰ λόγια μικρῶν πιτσιρικῶν. Ἀς τὰ προσέξουμε ὅλοι.

ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας αἱ χαρμόσυνοι κωδωνοκρουσίαι τῶν Ἱερῶν τῆς Ὁρθοδοξίας Ναῶν θὰ ἀναγγεῖλουν εἰς

τὸν κόσμον διὰ τῆς ἀγάπης ὁ Θεὸς ἐγένετο ἄνθρωπος, χάριν τοῦ ἀνθρώπου. Ἀς θριαμβεύσῃ λοιπὸν κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦλάχιστον ἐκείνης, ἡ Ἀγάπη. Ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία, τὰ φιλόπρωχα, αἱ ἐνοριακαὶ κινήσεις, ἂς προσπαθήσουν νὰ ἀντιμετωπίσουν πρακτικῶς τὸν τὰς ἀνάγκας περισσοτέρων πτωχῶν ἀδελφῶν. Ἐνα πιάτο φαγητοῦ, ἕνα δεματάκι εἰς μίαν οἰκονόγειαν, ἐν ἐπὶ λόγῳ ἡ ἐκφρασις στοργῆς εἰς τοὺς ἀδελφοὺς μας ἐνισχύει τὴν πίστιν, ἐξουδετερώνει τοὺς ἐχθροὺς αὐτῆς καὶ σφρηλατεῖ δεσμοὺς ἰσχυροὺς μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς κοινωνίας.

Ἐρχονται λοιπὸν τὰ Χριστούγεννα, ἂς ἐτοιμασθῶμεν διὰ τὴν μάχην τῆς ἀγάπης.

ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Οἱ Ἐδαγγελισταὶ ὀργιάζουν εἰς βάρος τῶν Ὁρθοδόξων φαίνεται διὰ τὸ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας μόνον τοὺς παλαίσημερολογίτας θεωρεῖ ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας. Οὕτω διαδίδουν ἐλευθέρως τὰς αἰρετικὰς τῶν δοξασίας μὲ ἰδιαιτέραν προτίμησιν τὰ ἐπαρχιακὰ κέντρα. Κατ' αὐτὰς πληροφροῦμεθα διὰ τὴν Βόλον δ κ. Μεταλληνός, ἐξέχων Ἕλληνα προτεστάντης ἐκκυκλοφόρησε φυλλάδιον γένον αἰρετικῶν δογμάτων καὶ δόξων στοιχείων. Κανχόμεθα δικαίως, διότι ὁ τοιμήσας νικηφόρος νὰ ἀνταπεξέλθῃ διὰ τῆς γραφίδος ἀνήκει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν των Γ.Ο.Χ. καὶ εἶναι διακεκριμένον αὐτῆς στέλεχος. Τὴν ἀπάντησιν τὴν ἔδωσε ὁ Ἀρχιεμὸν δριτῆς Χρυσόστομος Νασλήμης. Τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν φιλοξενεῖ εἰς τὰς στήλας του τὸ περιοδικὸν μας. Συνιστᾷ δὲ τὴν μελέτην τῆς εἰς ὅλους τοὺς ἀγανώστας, διότι πρόκειται περὶ λίθου κατὰ κεφαλὴς τῶν αἰρετικῶν.

ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ

Καθιστῶμεν γνωστὸν εἰς πάντας ὅτι ἐξετυπώθησαν καὶ πωλοῦνται ἐν τοῖς Γραφείοις Ἡμῶν Ἡμερολόγια 1950 (τοῦχου, τσέπης καὶ ἐγκόλπια).

Αἱ τιμαὶ τούτων ὁρίσθησαν ὡς κάτωθι. 1) Ἐγκόλπια φέροντα καὶ τὰς τυπικὰς διατάξεις τῶν κυριωτέρων ἐορτῶν. Ὡς ἐπίσης καὶ πολύτιμα στοιχεῖα ἱστορικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ χαρακτῆρος. Ἀπαραίτητον ἐφόδιον διὰ πάντα χριστιανόν, κληρικόν καὶ ἱεροψάλτην. Ταῦτα διατίθενται ὑπὲρ τοῦ Ὁρφανοτροφείου Πειραιῶς Ἀγ. Γεώργιος. Τιμὴ Δρχ. 7.000.

2) Τοῦχου δίχρωμα φέροντα πλαγίως τὸ ρητόν. Δρχ. 5.000.

3) Μικροῦ σχήματος τσέπης Δρχ. 1000.

4) Χαρτόνια ἡμεροδεικτῶν Δρχ. 1000.

(Ἐκ τῶν γραφείων τῆς Ἐκκλησίας)

Ἐμβάσματα Συνδρομῶν

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Διαυλείας κ. Πολύκαρπον, Χαλκοκονδύλη 7.— Ἀθήνας

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντῆς

Ἐπίσκ. Μεγαρίδος, κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ, Χαλκοκονδύλη 7

Διευθυντῆς Τυπογραφείου: Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33.— Ἀθήναι